



ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

XI. évf. 9. szám

2006. SZEPTEMBER

Kis jubileum a nagyban

avagy tíz éves az Újlaki Hangok

Mint családi fényképalbumot tartom kezemben az Újlaki Hangok számait, a tíz év történetét, amely szép lassan történelemmé válik. Belelapozva sok kedves emlék kerül a felszínre, a kezdetek, amikor a két fiatalból és két középkorúból álló szerkesztőgárda eltervezte, hogy milyen is legyen az újlaki újság. Rólunk, újlakiakról szóljon! – ez volt a legfontosabb szempont. Ezt a célt szem előtt tartva lett állandó rovatunk az *Újlaki arcok*, melyben a nálunk szolgáló atyákat és újlaki testvéreinket mutattuk be. Hirdettük a liturgikus, kulturális és baráti programokat, rendezvényeket, majd ezekről hosszabb-rövidebb írással számoltunk be. Az aktuális ünnepekről írt cikkekkal kapcsolódtunk be a liturgikus évbe.

Időközben szerkesztőségünk erősödött az újlaki nagymamával, aki unokái tanulságos történeteivel új szint hozott lapunkba. Két ifjú szerkesztőnk viszont családalapítás miatt nem tudta tovább vállalni a szerkesztés gondját.



Kértük és örömmel fogadtuk az újlakiak írásait, köztük leghűségesebb szerzőnk *Ige-idő* címmel állandó rovatot is indított. Várjuk továbbra is a cikkeket és élménybeszámolókat olvasóinktól.

Gazdagodtunk egy újabb szerkesztővel, az újlaki nagymama viszont családi elfoglaltsága miatt elbúcsúzott tőlünk. Jelenleg hárman osztozunk az újságszerkesztés gondjával-bajával-örömeivel. Ha valaki kedvet érez erre a feladatra és vállalni is tudja, szívesen fogadjuk.

Köszönet az újlaki atyáknak és mindazoknak, akik írásaikkal segítettek tartalmassá tenni a lapot. Istennek legyen hála segítségéért. Deo gratias!

H. Z. E.

Római Nemzetközi Ministráns Találkozó



Áprilisban kapta a plébánia a hírt, hogy 14 és 18 év közötti ministránsok bizonyos feltételek teljesítése mellett részt vehetnek a Római Nemzetközi Ministráns Találkozón, amely öt évente kerül megrendezésre. Hármunknak szóltak személyesen. A feltétel az volt, hogy megtanuljunk egy hosszú és nehéz anyagot, benne egyháztörténet, liturgia, szentek élete, imák, a mise részei és hasonlók. A vizsga (írásbeli, szóbeli) egy egész délelőttöt vett igénybe, és utána hetekig vártuk az eredményt. Főgyházmegyénkben 150-en mehettek, köztük, mint örömmel értesültem, én is.

Július 28-án indultunk a Szent Imre plébániáról, az indulás előtt még volt egy szentmise, értünk, itt még egy utolsó lehetőség nyílt a kötelező gyónás elvégzésére, mivel a pápa teljes búcsút engedélyezett a résztvevők számára. Három busszal mentünk: 1. busz: vidékiek, 2. busz: pestiek, 3. busz: budaiak. Az út maga igen kényelmetlen volt, de azért „túléltek”. Az ismerkedés nem esett nehezünkre, ezt elősegítette a buszon utazó három lelkes és odaadó vezető.

Másnap, július 29-én kora reggel érkezünk Rómába, ott persze nem sikerült elsősre megtalálni a szállást. A külvárosban volt, az egyik metróvégállomástól 300 méterre. Fél kilenckor megcsináltuk a szobabeosztást, mindenki lepakolta a cuccot, azután indultunk a városba. Az első napon a közlekedés kicsit macerás volt. Megnéztünk egy-két templomot útközben, ebéd után pedig a Szent Péter térre mentünk, pontosabban a Bazilikába. Ott külön engedéllyel szentmisét tarthatott magyar nyelven az egyik velünk tartó pap. Utána megnéztük az altemplomot, ahol II. János Pál Pápa sírját is láttuk. Ezután még felmentünk a kupolába, ami elég hosszú út, de megérte, mert fentről egész Rómában gyönyörködhattunk. Utána visszaindultunk a szállásra, ahol vacsorát kaptunk, aztán tizenegyig szabadidő volt, és amikor az óra tizenegyet ütött, mindenki elment aludni.

A második napon reggel hatkor keltünk. Negyed nyolckor zsolozsmát tartottunk, ami minden nap reggel és este megismétlődött. Zsolozsma után megreggeliztünk, majd útnak indultunk. A hét-templom-zarándoklatot jártuk végig, Néri Szent Fülöp példáját követve. Szentmise a Szent Sebestyén bazilikában volt. Ebéd a magunkkal vitt alapanyagból (kenyér, kolbász, mustár, egy zacskó keksz). Az egész út huszonhat kilométer volt, de az utolsó tizet busszal tettük meg, mert másképp nem értünk volna vissza a szállásra, vacsorára. Utána német ministránsokkal fociztunk tizenegyig.

Harmadik nap: városnézés. Többek között megnéztük a Colosseumot, a Forum Romanumot és még sok más látnivalót. Ebéd egy Pastarito nevű étkezdében. A szálláson volt szentmise, aztán folytatódott a napi program.

A negyedik napon délelőtt és kora délután várost néztünk, azután a Szent Péter téren volt a népek ünnepe és közös szentmise az összes ministránsnak. Ezzel kezdetét vette a VILÁGtalálkozó, XVI. Benedek pápa kívánságát teljesítve. A misén minden országot egy-két pap és ministráns képviselt. Kb. 43.000-en voltunk, nagyrészt németek, osztrákok, svájciak, az 1900 magyar a harmadik legnagyobb létszámú csoportot alkotta.

Ötödik nap reggel pápai audiencián vettünk részt, ahol találkoztunk a Szentatyával. Mi 150-en abban a szerencsés helyzetben voltunk, hogy a Szentatya közvetlen közelében ülhattunk. A biztonsági őr éppen előttem (de nem miattam) kísért vissza őt a helyére, így egy hajszálon múltott, hogy velem már nem fogott kezét. Saját kérésére abban a pápamobilban volt, amelyben II. János Pál pápára rálöttek. A különböző nemzetekhez anyanyelvükön szólt. Minket is hosszan köszöntött magyarul. Hangsúlyozta, hogy mi ministránsok különösen közel állunk az eucharisztikus Jézushoz. A szentmisében kapott szeretetet tovább kell vinnünk a családkba, és különösen oda, ahol hiányzik a szeretet. Az audiencia után egy kicsit még várost néztünk, és délután közös magyar mise volt.

folytatás a 2. oldalon

IGE-IDŐ

„Az Úr szöveget intézett Jónáshoz...: 'Kelj útra, menj el Ninivébe, a nagy városba! Hirdesd neki, hogy gonoszsága színe elé jutott.' Jónás el is indult, de azért, hogy Tarsisba meneküljön az Úr színe elől.” (Jón 1, 1-3)

Kedves testvérek! Ugye mindnyájan megértjük Jónás reakcióját? Már az megdöbbentő és nem szokványos történet, hogy Isten valakihez szöveget intéz. A szöveget nem szelid kérés, hanem nyomatékos és erőteljes parancs. Nehéz neki ellenállni. Jónás mégis megpróbálja, hiszen a feladat nem kedvére való, meg aztán minek is? Úgyse térnek meg a niniveiek... Legjobb lesz menekülőre fogni és jó messzire menni!

Ismerjük ugye mi is ezt az „úgysem sikerül” hozzáállást? Hányszor meg hányszor adjuk fel, mielőtt egyáltalán hozzáfogtunk volna! Esetünkben általában szó sincs ilyen nagy horderejű feladatokról, és mégis. Egyszerű hétköznapi teendőkkel is hadilábon állunk, szeretjük elodázni vagy teljesen elhagyni azokat.

Az emberi kapcsolatainkról nem is szólván! Inkább agyonhallgatunk dolgokat, csak ne kelljen kimondanunk! Végtére is: ropant kellemetlen tud lenni egy őszinte beszélgetés. Hogy ettől egy csomó minden megoldódhat az életünkben? Lehet, de túl nagy a rizikó, gondoljuk mi. Így aztán rengeteg a mellébeszélés, az egymás mellett elbeszélés, a félreértés, az azt-gondoltam-hogy-azt-gondolod helyzet.

S vajon a bennünk megszólaló isteni indításokra hallgatunk-e? Vagy inkább azt gondoljuk, hogy az ilyesmi lehetetlen, de legalábbis velünk biztosan nem történik? Hát, Jónáséhoz hasonló hatalmas feladatot valószínűleg nem kapunk. De magunkat építő, javunkat szolgáló, életünket boldogító indításokat bizony igen. Hallgatunk-e rájuk? Akkor is, ha egészen újak, egészen meglepőek? Vagy csak akkor, ha illenek abba a sémába, amit mi Istenről és magunkról kialakítottunk?

Testvérek, ne folytassunk struccpolitikát! Előbb-utóbb meg kell tennünk, amit Isten vár tőlünk. Jobb volna előbb... *Jüling Erika*



Kocsis Richárd

Újlaki arcok

1979-ben születtem Budapesten, jelenleg Óbudán élek édesanyámmal. Apámat nem ismertem és azóta sem ismerem, édesanyám 1982-ben ismerkedett meg élettársával, aki idén februárban hunyt el. Ez az ember soha nem fogadott el mostohafiának, így vele sem voltam semmilyen apa-fiú-viszonyban, noha anyagi támogatást biztosított számomra, de ezzel következetesen az volt a célja, hogy távol tartson anyámtól.

Következett nyolc osztály sulit, abból hét rossz kollégiumi év, rossz tanulmányi eredményekkel és emlékekkel. Ezek az évek megtették negatív hatásukat; érzelmileg deficites és labilis kamasszá váltam. Anyai nagyszüleim korán meghaltak, így kezdeti útmutatásuk hatása nem lehetett tartós bennem. De azért jól emlékszem, hogy a nyolcvanas évek közepén vasárnaponként gyakran lehoztak Újlakra, a 9 órai szentmisére.

Az évek teltek-múltak, nagyszüleim halála és az általános iskola befejezése után konfekcióáru-eladónak tanultam tovább. Ezt követte egy közel ötéves párkapcsolat, amely 2002 őszén ért véget. Párom, Anita, nagy szeretetében minden tőle telhetőt megadott nekem, ebből fakadóan beképzelt és nemtörődöm emberré váltam, ami céltalan életvitellel párosult. Szakításunk után újabb csapás ért, illetve ezt már én mértem magamra: alkohol- és gyógyszerfüggő lettem, emberi ronccsá pusztítottam le magamat.

2005 márciusára jutottam el oda, hogy már semmi sem érdekelt, ráadásul kritikus volt az egészségi állapotom is. Akkor azonban mégis felkeltette valami az érdeklődésemet, még csodálkoztam is magamon, hogy engem még érdekelhet valami. Előző szentatyánk, II. János Pál pápa ekkortájt vívta haláltusáját, figyeltem a televíziós adásokat, végig követtem mindent, ami vele kapcsolatos volt és bepillantást kaptam az életútjába is. Valami akkor megindult bennem, amit nem tudok szóval megnevezni. Április 2-án este, miután bejelentették a halálát, lesétáltam a Bécsi úton Újlakra, megálltam a templom előtt a lobogó mécsesek mellett és keresztet vetettem.

Másnap - a nevem napján - újból Újlakra vitt utam, ezúttal a reggeli szentmisére. Igen, már hat óra előtt az ajtó előtt toporogtam, majd később átléptem a kaput, azt a kaput, melyet közel húsz éve léptem át utoljára a nagyszüleimmel.

Ezekben a hónapokban szinte észrevétlenül redukáltam az alkoholt, a gyógyszereket, a dohányzásról pedig leszoktam. Újlakon, Isten gondviselő szeretete mellett, kedves emberek fogadtak be nemtől és kortól függetlenül, különösen a Mákók közössége, életem első értelmes fiatalokból álló közössége. Őstől az alkalmi munkák mellett beiratkoztam a Than Károly esti gimnáziumába, szellemi értékeket képviselő könyveket kezdtem olvasni, hétfő esténként pedig megkezdtem az aktív hittantanulást Tarján Marika névvel. Szívesen emlékszem vissza ezekre az estékre.

Hamar elérkezett Húsvét vigíliája, amikor megkaptam a keresztség és a bérmálás szentségét, és egyben először vehettem magamhoz Urunk szent testét.

Most távolabbi céljaim (tanulás, munka) megvalósításán ügyködöm, igyekszem megváltozni mindabban, ami még kívánni valót hagy maga után, iparkodom megtartani istenhitemet, ahogyan Jézus Krisztus példabeszéde minden nap figyelmeztet: van olyan mag, amely ugyan puha és jó talajba hullott, de a növekvő tövis mégis elnyomja, megfojtja azt!

Örülök, hogy máig sem szakadtam el Újlaktól, örülök itteni barátaimnak és lelki atyámnak, annak, hogy András atya a tőle megszokott kedves mosollyal a szentségek felvétele után így köszöntött: Richárd, most már te is a mi kutyánk kölyke vagy! Dicsérettessék a Jézus Krisztus!

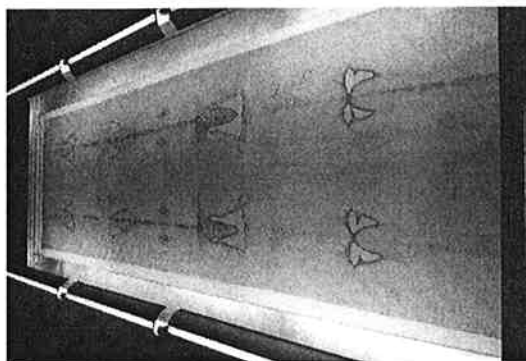
folytatás az 1. oldalról

A hatodik napon indultunk haza; előtte még megnéztük volna a vatikáni múzeumot, de a rendkívül hosszú sor miatt nem volt esélyünk, hogy időben bejussunk. Délben elindultunk a szállásról. Délután még megálltunk fürdeni a tengerben, a méteres hullámok mindenkit viccesen dobáltak. A hosszú utat azután már csak Körmenden szakítottuk meg, ahol szentmisen vettünk részt.

Rómában olyan csodálatos dolgokat is láthattunk, mint a Szent Kereszt ereklye, Mózes bilincse és – szüleim nem akarták elhinni – a Torinói lepel. Ez utóbbit még le is tudtam fényképezni, eszembe se jutott, hogy szabad-e, és annak se voltam tudatában, hogy a leplet csak különleges alkalmakkor lehet megtekinteni.

Érdekes volt látni az olasz mindennapokat is. A közlekedési lámpákat senki sem tartja figyelemre méltónak, vagányan megy mindenki a maga stílusa szerint. Láttuk, amint egy motoros elűtött egy asszonyt, és meglepő módon a rendőr a motorosnak segített felállítani a motort. A nőhöz közlünk ment oda valaki segíteni. Az étkezésünk szerény volt és egyhangú, „pasta pastával”. Most egy ideig itthon nem kérek ebédre téstát. Az olasz fagyi és a kávé viszont osztályon felüli.

A program anyagi fedezetét az egyházmegye, a plébánia és a család biztosította egyenlő részben. Ezúton is köszönöm a lehetőséget, hogy ebben a csodálatos kegyelemben részesülhettem. *Zsombory Barna*



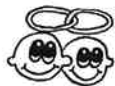
Családi események

A keresztség szentségében részesült: augusztus 13-án Harangi Márton és Kafka Emma, 27-én Vlaskovits Péter József és Palotás Panna Zinaida Anna.



Örök hűséget esküdött egymásnak:

augusztus 5-én Eke Zsolt és Heym Ramona, 12-én Pleván Paul és Ungvári Timea, Deli Tamás és Timár Orsolya, 26-án Kaldan Dániel és Tánzos Emília, John Holm és dr. Ille Kinga, valamint Szóják Balázs és Balázs Andrea.



✝ Halottaink:

Fábián Lászlóné (83), Rezsnyák Emília (85).



Somogyi Gábort, aki tavaly júniusban részesült a beavatás szentségében és azóta többször ministrált templomunkban, felvették papnövendéknek az esztergomi szemináriumba.

Plébániai hittanórák a 2006/2007-es tanévben



Óvodások és 1. osztályosok

hétfő 5-6; Szent Erzsébet terem (szeptember 11-től)

2. – 3 – 4. osztályosok

péntek 5-6; Szent Margit terem

5. – 6. – 7. – 8. osztályosok

szerda 5-6; Szent Erzsébet terem

9. – 10. – 11. – 12. osztályosok

péntek ½ 7-½ 8; Szent Margit terem

Idén bérmáltak

hétfő ½ 7-½ 8; Szent Erzsébet terem

Ifjúsági

hétfő ½ 7-½ 8; Szent István terem

Felnőtt

hétfő ½ 7-½ 8, Szent Margit terem (kéthetente)

Bibliaóra

péntek 7-8, Szent Erzsébet terem

A hittanórák szeptember 4-től kezdődnek.

Veni Sancte Spiritus!

Lourdes-i rács



A jubileumi év egyik célkitűzéseként a lourdes-i kápolnához olyan rács készítését terveztük, amely odailik és méltó díszé lehet 300 éves plébániánk 250 éves, felújított templomának. Seregi György díszműkovács tervezte és készítette el az új rácsot, amely most már nemcsak a perselyfosztogatókat akadályozza meg mestersegük üzésében, hanem a kápolna előtt imádkozva gyönyörködhetünk is benne. Nagy örömünkre a tervezett időpontra, Nagyboldogasszony napjára el is készült az alkotás, melyet az ünnep vigíliáján már meg is csodálhattunk. Ünnepeyes megáldása Szent István király napján a ½ 11-es szentmisén történt az eseményhez méltó asszisztenciával. Sajnos Seregi György művész úr nem tudott jelen lenni az ünnepeyes aktusnál. Hálás köszönetünket ez úton is szeretnénk kifejezni.

A rács elkészült, de hátra van a perselyszépítése és egy mécsesegető készítése, a hátatáblákat is fel kell tenni a kápolna falára. Kérjük a kedves híveket, hogy a to-

vábbiakban Szűzanyánk közbenjárásáért érzett hálájukat inkább ima formájában fejezzék ki, mert a meglevőkön kívül több táblát már nem tudunk itt elhelyezni.

Köszönjük azoknak a kedves híveknek a segítségét, akik a rács 600.000 forintos árának mintegy háromnegyed részét nagylelkű adományukkal összeadták, továbbra is kérjük a segítséget a fennmaradó rész kifizetéséhez. Adakozni a sekrestyében nyugta ellenében, vagy a hátsó faperselyen keresztül lehet.

H. B. E.

A kápolna történetéből

Jelenlegi lourdes-i kápolnánk 1941-ben létesült. Korábban a Mária-oltár felső részén, az Immaculata-festmény fölött állt a szobor, mögötte papírmaséból készült szikla-háttérrel. A templombejárattól jobb kézre eső fülkét a sekrestyés használta tüzelőkamrának. Itt alakították ki 1941-ben a lourdes-i barlangot, melyet Pálfi Lajos plébános úr október 1-jén szentelt fel és előtte mondta el a hívekkel a rózsafüzért.

Bády apátplébános úr a budapesti karitasz vezetője is volt, az ő idejében itt tartották a karitasz-munkatársak a lourdes-i emlékűnnepet egészen 1985-ig. A lourdes-i barlang elé biztonsági okokból Mester plébános atya állíttatott egy vasrácsot. 1996-ban a barlangot az egyházközség felújíttatta.

a Historia Domus alapján: Sz. J.

Emlékeinkből



Az újlaki Hősök emléktábláján szerepel Pfeiffer István neve is. A bajor Pfeiffer-család még az első betelepülőkkel érkezett Újlakra, jóval több mint száz éven keresztül működtettek vendéglőt templomunk közvetlen közelében, a Bécsi út és a Szépvölgyi út sarkán (a mai kék ház helyén). Évtizedeken keresztül id. Pfeiffer István volt a gazda; vendéglőjéhez kerthelyiség és fölötte a hegy felé nagy kert tartozott. Az ingatlant 1938-ban, a buszvégállomás létesítésekor sajátították ki.

Ifj. Pfeiffer István banktisztviselő volt. Katonaként a háborúban orosz fogságba esett, ahol többé el nem múló tüdőbajt kapott. Megtanult angolul, tolmácsként Vlagyivosztokig eljutott, ahonnan dán diplomáciai segítséggel tért haza. Itthon megnősült, de rövidesen, alig 40 évesen, a fogságban szerzett tüdőbaj áldozata lett. Így került a hősi halottak sorába. Emlékét hűgának lányai, a Pusztaszeri úton lakó Hulyák Katalin és Anna őrzik. Egyébként az ő nagyanyjuk, a vendéglős Pfeiffer István második felesége Kitzinger Anna volt. Tavasszal „azonosított” hősi halottunkat Kitzinger Józsefnek hívták...

Sz. J.

Egyházközségünk rendszeres programjai

Miserend:

hétfő, csütörtök, szombat: 18⁰⁰
kedd, szerda, péntek: 6³⁰
elsőpénteken 18⁰⁰ is
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰



Gyóntatás: szentmisék előtt vagy után,
és minden csütörtökön este 7-1/2 8-ig.

Szentségimádás: minden csütörtökön és
minden hónap első szombatján a szent-
misék után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap
21-i szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén a
szentmise után, kb. 18³⁰-kor.



Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573):
hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰
kedden, szerdán és csütörtökön
16⁰⁰ – 18⁰⁰

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰

Könyvtár (bejárat a plébánia udvaráról):
vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰



Teadél előtt: minden hónap második va-
sárnapján a 9-es mise után a Szent Er-
zsébet teremben.

Nyugdíjasklub: minden héten kedden 10
órákor a Szent Margit teremben, a nyá-
ri szünet utáni első összejövetel szept-
ember 19-én lesz.

Virágszállítás

Kedves Újlaki hívek!

A nyári hónapokban nagy gondot jelentett a virágok szállítása a virágpiacról. Minden héten csütörtökön délután 2 órákor megyek az angyalföldi Szent László utcai virágpiacra. Vannak, akik évek óta segítenek a szállításban – részben maguk is virágdíszítők –, de egyéb teendőik gyakran akadályozzák őket. Ezért kérem azokat az autós híveket, akik egy-egy alkalommal segíteni tudnának nekem ebben a feladatban, jelentkezzenek a sekrestyében elérhetőségük megadásával, vagy hívjanak fel az alábbi számon: 335-0620. Segítségüket előre is köszönöm.

Szakolczai Imréné

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, Koncosné

Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony

Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Spányi András plébános

Szeptemberi naptár



3. V. Veni Sancte a 9 óras szentmisén
5. K. Boldog Teréz anya
7. Cs. Kassai vértanúk
8. P. Szűz Mária születése, Kisboldogasszony
12. K. Szűz Mária Szent Neve
13. Sze. Aranyszájú Szent János
14. Cs. Szent Kereszt felmagasztalása
Képviselőtestületi ülés este 1/2 8-kor
15. P. Fájdalmas Szűzanya
16. Szo. Szent Kornél és Szent Ciprián
21. Cs. Szent Máté apostol
23. Szo Szent P. Pio
24. V. Szent Gellért
27. Sze. Páli Szent Vince
29. P. Szent Mihály, Gábor és Ráfael főangyalok
30. Szo. Szent Jeromos



Hírek, hirdetések

- A szeptemberi teázásra (szeptember 10.) szeretettel hívom azokat (is), akik szívesen mutatnak ill. néznek fényképeket gráci vendégeink nyár eleji látogatásáról. Sz.J.
- Plébániatemplomunknak megszületett a honlapja www.ujlakitemplom.hu címen Balogh András gondozásában. Terveink között szerepel, hogy az *Újlaki Hangok* is olvasható legyen a honlapon, régi számainkat folyamatosan archiváljuk.
- Plébániánk ez évre tervezett felújítási munkálatai az elmúlt hónapban megkezdődtek az udvaron a csatornarendszer kicserélésével és az udvar újrakövezésével. Ez után következik majd a tanácsterem és az iroda helyiségeinek festése, parkettázása, fűtésének korszerűsítése. A felújítás miatt az iroda átköltözött a Bécsi úti bejáratról balra nyíló helyiségbe, amely az előző években káplánlakásul szolgált, eredetileg azonban a mai helyzethez hasonlóan plébániahivatal volt. A költözésben, valamint a Szent István napi vihar utáni takarításban sokat segítettek fiataljaink, különösen a Napraforgók és a Hangyák közösségéből.
- Augusztus 20-án a tűzijáték idején zajló vihar megrongálta a nemrég kijavított templomtetőt, a templomkertben pedig egy fa kidőlt, a többinek ágai törtek le. Személyi sérülésről nem tudunk híveink körében, imádkozunk a katasztrófa áldozataiért.
- Az Újlak Karitás csaknem hat esztendeje folyó Batthány téri kenyérszítása a közelmúltban ismét veszélybe került: július 20-ától az adományozó pék éjszakai árusításra adta át valakinek a maradékot. Úgy látszik, a próbálkozás nem vált be, ezért a karitás munkatársainak augusztus 22-étől ismét lehetősége van szétosztani a maradék pékárut a rászorulóknak között. Érdekes, hogy a sorba állók száma már a második napon megközelítette a százat, nem sokkal maradván el a korábbi átlagtól. Lám, a szegények szemfülesek - és szolidaritás is működik közöttük. Egyébként a kenyérszítók is várják a velük szolidáris – alkalmi vagy rendszeres – újabb segítőköt.

Adakozunk?

Egyre többször fordul elő, hogy a sekrestye ajtajában nagy zsákokban használt ruhát találunk. Valószínű az adakozót a segítségnyújtás vágya vezérli, de kinek is segít ezzel? A plébániának ugyanis gondot okoz a csomagok tárolása, azok karitás helyiségbe juttatása. Arról nem is beszélve, hogy sokszor a zacskóból kirángatva, bepiszkolva találunk az adományra. *Ezért kérjük, hogy kizárólag a Bécsi út 18. sz. alatti karitás helyiségbe adják le a ruhaneműt hétfő esténként 17 és 19 óra között.*

Továbbá kérjük, hogy aki még nem rendezte ez évi egyházi adó és/vagy alapítványi befizetését, a plébánia fenntartási költségeihez járuljon hozzá ezen befizetésekkel, amelyet személyesen a sekrestyében ill. az irodában lehet megtenni, vagy az újságoknál található csekkeken. Köszönjük az eddigi adományokat, Isten fizesse meg!

H. Z. E.